

косто ни каратъ да осѣтимъ нѣщата най-нищожнитѣ на гледъ. Често една дума отъ Занзе, едно охилване, една сълза, една приятна дума отъ венецианското ѝ разговаряне, и денѣто отръкни да варди, мене и нея си, отъ кумаритѣ, съсъ кърпата си или съсъ вѣтрилото си, вджхвахъ една дѣтинека радостъ, която траеше цѣль день. Най много обичяхъ да гледамъ, че скърбта ѝ се махваше, като говореше съсъ мене, че бѣше чувствителна за дѣто се показвахъ да се интересувамъ за нея, че слушаше съвѣтитѣ ми, и че душята ѝ се въспалваше тогази, когато говоряхми за добродѣтелята и за Бога.

« Като говоримъ наедно за религията, казуваше ми тя, молиж се по съ присърце, и по съ вѣруване. »

И често, щомъ прѣкъснешеш нѣкоя празна мисль, земаше Библията, отваряше я, цѣлуваше който стихъ завърнеше, и поискваше да ѝ го прѣведж и растълкувамъ, и ми казваше: « Когато прочитате тоя стихъ, не забравяйте, молиж ви, че сжмъ го цѣлунала. »

Цѣлукитѣ ѝ трѣбува да се каже право, не бѣхъ сѣкоги на мѣсто, и най много когато ѝ се случеше да отвори *Писньта на Писнитѣ*. Тогази, за да не я накарамъ да се засрами, ползувахъ се отъ незнаянето ѝ на латинскиятъ езикъ, и съчинявахъ фрази, съсъ начинъ да опазиж и почетътъ къмъ книгата и невинността на това младо момиче, двѣ нѣща дѣто ми бѣхъ священни. Никоги въ никой отъ тия случаи не си позволихъ да се засмѣихъ, обаче положенѣто бѣше понѣкоги затруднено, тогази, когато, като не можеше да разумѣ измислениятъ ми прѣводъ, молеше ме да ѝ прѣведж фразитѣ дума-подоума, и не ме оставеше лесно да прѣминж на други прѣдмѣтъ.